

בבית המשפט העליון

[10.8.2003]

לפני השופט מ' חשין

בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית-המשפט המחוזי בחיפה בע"פ 3359/03 שניתן ביום 3.7.03 על-ידי כבי השופט ע' גרשון

ה ח ל ט ה

השופט מ' חשין

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה.

2. המבקש, נכה הנושא בריכבו תג נכה, הורשע בבית משפט השלום לתעבורה בחיפה בעבירה של אי ציות לתמרור, עבירה על הוראת תקנה 22(א) [לתקנות התעבורה](#). [תשכ"א-1961 \(תקנות התעבורה\)](#). העובדות שלעניין היו אלו, שהמבקש החנה את ריכבו במקום שאסור לעצור בו, לאורך קטע של אבני שפה הצבועות באדום ובלבן. משהרשיעו כך בדינו, גזר בית משפט השלום על המבקש קנס בסך 300 ש"ח או יומיים מאסר תמורתו.

3. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי בחיפה על הרשעתו בדיון, וטען, בין השאר, כי בהיותו נכה הנושא בריכבו תג נכה, רשאי הוא - מכוח הוראת סעיף 2 [לחוק חניה לנכים](#), [תשנ"ד-1993 \(חוק החניה לנכים\)](#) - להחנות את ריכבו במקום שאין החניה מותרת בו. המערער הוסיף וטען כי חנייתו באותו מקום לא הפריעה לתנועה.

4. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש, בקובעו כי משהודה המבקש שהחנה את ריכבו במקום שאין החניה מותרת בו, על כתפיו מוטל הנטל להוכיח כי

נתקיימו ארבעה התנאים הקבועים בחוק, תנאים שבהתקיימם רשאי היה להחנות את ריכבו במקום שאין החניה מותרת בו. המבקש טען, אמנם, כי חנייתו לא הפריעה לתנועה - תנאי הקבוע בסעיף 2(א)(4) שלחוק - אך מלבד טענתו זו לא טען - וממילא לא הוכיח - כי נתקיימו שלושת התנאים האחרים הקבועים בחוק, והם: כי "בסמוך למקום האמור אין מקום חניה מוסדר לנכים או שהוא לא היה פנוי בזמן החניה" (סעיף 2(א)(1) שלחוק); כי "בסמוך למקום האמור לא מצוי מקום אחר שהחניה בו מותרת או שהוא לא היה פנוי בזמן החניה" (סעיף 2(א)(2) שלחוק); וכי "החניה נעשית באופן שאין בה סיכון לעוברי דרך ואין היא מונעת מעבר חופשי להולכי רגל, לעגלות ילדים או לעגלות נכים" (סעיף 2(א)(3) שלחוק). משכך, הוסיף בית המשפט וקבע כי המבקש לא עמד בנטל הרובץ עליו לפי סעיף 2 לחוק החניה לנכים וממילא לא הוכיח כי רשאי היה להחנות את ריכבו באותו מקום. כך נדחה ערעורו של המבקש.

5. על פסק דין זה בקשת רשות הערעור שלפניי, ובגידרה טוען המבקש כי שגה בית המשפט בקובעו שהנטל עליו מוטל הוא להוכיח כי נתקיימו התנאים הקבועים [בחוק החניה לנכים](#). לטענתו, על המדינה דווקא מוטל הנטל להוכיח כי לא נתקיימו התנאים האמורים, ומשלא עמדה בנטל - יש לזכותו בדינו.

6. לאחר שעינתי בבקשה היגעתני לכלל מסקנה כי דינה להידחות. חזקה שבדין היא, כי מעשה נעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית (סעיף 34ה. [לחוק העונשין תשל"ז-1977](#)). עם זאת, משעורר נאשם ספק סביר בדבר קיומו של סייג לאחריות פלילית, הנטל על התביעה להסיר ספק זה. כך באשר לסייגים המופיעים [בחוק העונשין](#), וכך גם באשר ל"הגנה" המופיעה [בחוק החניה לנכים](#). ראו והשוו: [ע"פ 4675/97 רוזוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נג\(4\) 337](#).

7. המבקש לא טען - לא-כל-שכן שלא הוכיח - אלא כי נתקיים אחד מארבעת התנאים שבהצטברם זה-אל-זה מעמידים הגנה כהוראת סעיף 2 [לחוק החניה לנכים](#).

ממילא לא עורר המבקש כל ספק שהוא באשר לקיומה של ה"הגנה" שהוא טוען לזכותו. בנסיבות אלו אין אנו נדרשים אף לשאלת מידת ההוכחה המוטלת על המבקש: אם עליו להוכיח הגנתו על-פי מאזן ההסתברויות, או שמא די לו ביצירתו של ספק סביר בלבד.

8. סוף דבר: לא מצאתי מקום למתן רשות ערעור.

הבקשה נדחת.

ניתנה היום, י"ב באב תשס"ג (10.8.2003).